

ומדריגתו של העולם באותה שעה נתנו הכח על ברור 32
 וזיכוכ העולם לאחרי מ"ת: 33
 בשעה שניתנה התורה נתבטל העולם ממציאותו לגמרי 34
 מחמת עוצם הגילוי שמלמעלה, והיינו שביטול זה הי' 35
 מורגש גם בעולם, כמאד"ל: "צפור לא צווח כו' אלא 36
 העולם שותק וכו'" 46. ואף שהעולם עצמו, כמו שהוא 37
 בגדריו ובמציאותו לא הי' ראוי עוד לקבל גילוי אור 38
 הנעלה שבמ"ת, ורק שנתבטל מגדריו וממציאותו וכו' מצד 39
 הגילוי הבא מלמע' (ולכן הי' זה רק לפי שעה, כנ"ל), 40
 הנה ביטול זה בשעת מ"ת הוא שנתן הכח שיוכל 41
 העולם להתברר ולהזדכך ולהתעלות אח"כ עד אשר יהי' 42
 "כלי" ודירה לו ית'. 43
 ז. ועפ"ז יבואר מה ש"משה" בהוספת "אחד" 44
 בגימטריא "משיח". כי ענינו של משה (מ"ת) הוא נתינת 45
 כח על העבודה בכירור וזיכוכ העולם באופן של "אחד" 47, 46
 ועבודה זו בכחו של משה, תביא את הגאולה העתידה 47
 שהוא ענינו של משיח 48. 48
 עפ"ז מבוארת השייכות הפנימית בין משה ומשיח, כי 49
 הגאולה העתידה באה בפועל ע"י משיח, אבל זהו בכחו 50
 של משה, שממנו ועל-ידו ניתנה היכולת לקרב ולהביא 51
 גילוי משיח. 52
 מאידך, מובן גם ההבדל שביניהם: כי אף שמשה הוא 53
 גואלם של ישראל, הרי תכלית שעבוד וגלות מצרים 54
 וגאולתם ויציאתם של ישראל ממצרים הוא מ"ת, כמ"ש 49
 "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר 56
 הזה", וענינו של מ"ת שהוא ענינו של משה, (נוסף על 57
 הענין העיקרי של בחירת הקב"ה בכנ"י כנ"ל), ה"ה נתינת 58
 הכח על העבודה בכירור וזיכוכ העולם; ענינו של משיח 59
 הוא גמר הכירור והזיכוכ והעיקר העבודה לאח"ז, כאשר 60
 העולם כבר יתברר ויזדכך וכו' 50.

ה. והענין יובן בהקדים הקושיא הידועה 39 על מ"ש 40
 "שמע ישראל וגו' ה' אחד": דלכאורה הי' מתאים יותר 2
 לומר "ה' יחיד", כי מלת "אחד" אינה מורה, לכאורה, על 3
 אמיתית יחודו של הקב"ה, שהרי יש "אחד המנוי" שיש 4
 שני לו (ולכן נאמר 41 "יש אחד ואין שני", כי מלת "אחד" 5
 לבדה עדיין אינה שוללת "שני"), משא"כ מלת "יחיד" 6
 שוללת מעיקרו ענין של שני? 7
 והביאור בזה 39, דהיא הנותנת: 8
 תכלית ואמיתית אחדותו של הקב"ה אינה ניכרת 9
 בשלילת כל מציאות זולתו מעיקרו (בחי' יחיד); כ"א דוקא 10
 כאשר ישנה מציאות של עולם ובכ"ז נרגש בעולם שאינו 11
 מציאות לעצמו, בזה דוקא מתבטאת אמיתת אחדותו של 12
 הקב"ה. וזהו ענין "אחד" שגם כשישנו למציאות של עולם 13
 מ"מ מיוחד הוא עמו ית' בתכלית היחוד 42. וכמרומו בג' 14
 האותיות שבמלת "אחד": ד' – ד' רוחות העולם, ח' – ז' 15
 רקיעים וארץ (מעלה ומטה), א' – הקב"ה "אלופו של 16
 עולם" 43. והפי' במלת אחד הוא שצריכים להמשיך ולגלות 17
 אלקותו ית' (הנרמז באות א') בעולם (הנרמז באותיות ח' 18
 וד') שגם בעולם – לשון העלם ואסתר – כפי שהוא 19
 במציאותו ובגדריו הוא, יורגש שכל מציאותו הוא "אלופו 20
 של עולם" (וכמרומו גם בזה שהא' שבמלת "אחד" 21
 הרומזת על "אלופו של עולם" – היא הראשונה וכלולים 22
 בה ובטלים אליה 44 הח' והד' הרומזות על מציאות העולם). 23
 ו. אך לכאורה איך יהי' העולם – שענינו (כשמו) 24
 להעלים ולהסתיר על אלקות – "כלי" לקבל – ובאופן 25
 שיתגלה עי"ז – "אלופו של עולם"? הנה לזה ניתנו תומ"צ 26
 לישראל במ"ת בכדי שבהם וע"י יבררו ויזככו את העולם 27
 ויעשוהו "דירה לו יתברך בתחתונים" 45. 28
 וזה שבמ"ת ניתן הכח לברר ולזכך את העולם, היינו, 29
 לא זו בלבד שאז ניתנו התורה ומצוותי, שעל ידם ייעשה 30
 העולם דירה לו ית', אלא שגם עצם גילוי האלקות שבמ"ת 31

שהגילויים דלע"ל תלויים לא רק בכירור וזיכוכ ומצבם של ישראל עצמם, כ"א גם בכירור וזיכוכ העולם כמבואר בתניא (פל"ז ואילך) ובכ"מ, הרי עכצ"ל שצ"ל הענין ד"אחד" גם בעולם.

אלא שבכדי לפעול אחדות בעולם צ"ל תחלה אחדות בישראל (ראה לקו"ש ח"ט ע' 159 ובהערה 49 שם). ואמתית האחדות בישראל הוא ג"כ בדוגמת הענין ד"אחד" – שגם מצד הצירוף הפרטי שבהם, שבוה כ"א מחולק מחבירו – הם בהתאחדות (ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 1142 ואילך. לקו"ש ח"ט הנ"ל).

(49) פרשתנו ג, יב.
 (50) וי"ל שזהו גם תוכן מענה הקב"ה למשה (פדר"א שם): לא אמרתי לך ולא שולחך אל ישראל אלא לך ואשלחך אל פרעה, לאותו איש שאתה אומר אני שולח לע"ל אל ישראל כו',
 כי ענינו של משה הוא בעוד שיש מציאות "פרעה" בעולם, לבררו ולזככו כו', משא"כ ענינו של אלי' (ומשיח) הוא בעיקר לאחר ש"ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", ככפנים.

(39) ראה תו"א וארא נה, ב. אמרי בינה שער הק"ש אות ח ואילך. ספהמ"צ להצ"צ ע' קכד. ובכ"מ.
 (40) ואתחנן ו, ד.
 (41) קהלת ד, ח.
 (42) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1335.
 (43) סמ"ק הובא בכ"י אר"ח סס"א. שו"ע אר"ח שם ס"ו. שו"ע אדה"ז אר"ח שם ס"ו. לקו"ת תוריע כג, ג. וראה ברכות יג, ב.
 (44) ראה שעהיוה"א פ"ב (פט, ב).
 (45) תנחומא נשא פט"ז.
 (46) שמור"ד ספכ"ט.

(47) ובוה יובן משארז"ל (דבר" פ"ב, לא) שישיראל זכו לק"ש במ"ת, כי במ"ת ניתן להם הכח על העבודה ד"אחד", ככפנים.
 (48) ואף שבשיחה הנ"ל מבואר שזה ש"משה" בצירוף "אחד" בגי' "משיח" היינו שבוה שבישראל תהי' אחדות בכלל, ובפרט התאחדות בענין הדיבור אודות משיח כו' ימשיכו הגאולה שלימה ע"י משיח. – הרי להיות